

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀντίκρυσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἀπριλίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 17

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

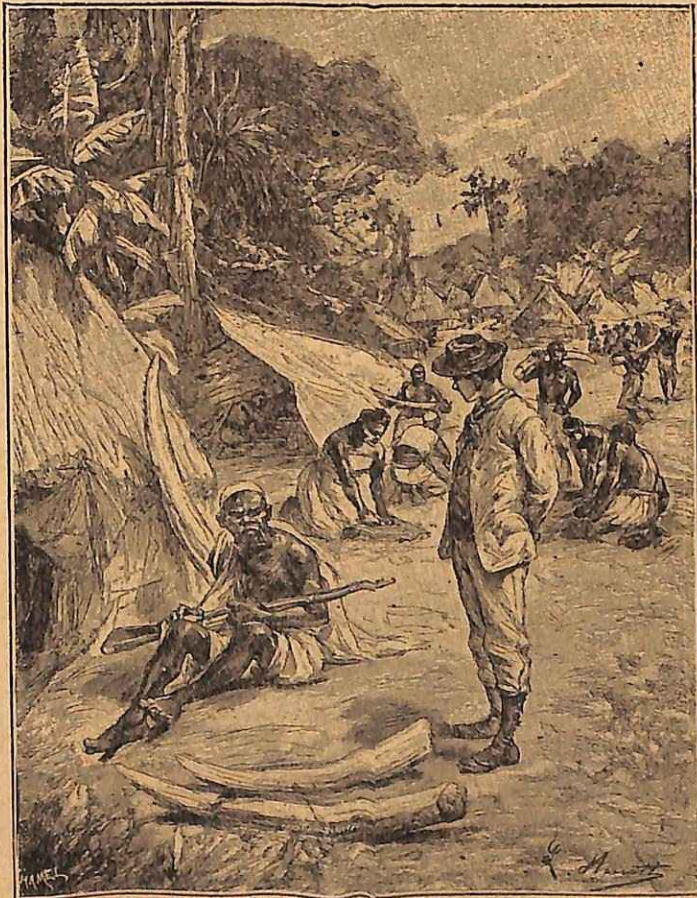
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 125)

Εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐξέφραζε τοιοῦτοτρόπως τὴν γνώμην του περὶ τῆς Κοραλίας, φρονῶν ὅτι αὕτη ἔπρεπε νὰ κατέχῃ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ ὅλων, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ τὴν κακομεταχειρισθῇ.

Μίαν ἡμέραν περιετόλιξε μὲ τὴν προσκίδα του τὸ σῶμα τῆς νεάνιδος, καὶ ἀνασηκώσας αὐτὴν σιγὰ-σιγὰ, τὴν ἀπέθεσεν εἰς τοὺς ὤμους του. Τρομάξασα κατ' ἀρχὰς ἡ Κοραλία, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὴν λαϊμόν του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Καθησυχάσασα ὅμως μετ' ὀλίγον καὶ ἐνθυμηθεῖσα τὰς παλαιὰς τῆς διασκεδάσεις, ἄφησε τὸν ἐλέφαντα νὰ τῆς κάμῃ ἓνα μακρὺνν περίπατον.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνείθισε νὰ τον καβαλικεύῃ κάθε πρωί. Ὁ Μπρέκος, πρόθυμος πάντοτε εἰς ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Ἀστρόν, κατεσκευάσεν ἓν εἶδος ἐφιππίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ νεάνις ἐκάθητο πλέον ἀνέτως τώρα. Μετ' ὀλίγον ἡ Δίνα ζηλεύσασα ἠθέλησε νὰ λάθῃ μέρος. Ὁ Γολιάθ ἐδέχθη προθύμως τὴν νέαν ἱππεύτριαν καὶ ἤρχισαν ἔκτοτε ἀτελείωτοι περίπατοι. Ὁ Γεράρδος ἔπνευε καὶ αὐτὸς κάποτε. Ἄλλοτε πάλιν, εἰς τὰς καλὰς του στιγμάς, τὸ πελώριον ζῶον, συλλαμβάνον ἐναλλαξὶ τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν Δίναν ἀπὸ τὴν μέσσην, τὰς ἀνεβίβαζεν εἰς τοὺς θαυμασίους χαυλιδόντας του, καὶ τὰς περιέφερε, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν μαύρων. Ἡ θέσις αὐτῆς ἦτο τιμητικὴ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαττε πάντοτε εἰς τὰς δύο νεάνιδας, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ αὐταὶ αἱ ἱβταὶ δὲν ἐλάμβανον, ἐὰν δὲν τὰς ἐτοποθετεῖ ἐκεῖ μόνον του τὸ ζῶον.

Ὁ Μπρέκος, προσφέρων συχνὰ καὶ αὐτὸς βανάνας εἰς τὸν Γολιάθ καὶ ἐπιδαφιεύων εἰς αὐτὸν παντοίας περιποιήσεις, κατάρθωσε νὰ τον κάμῃ νάλλάξῃ γνώμην περὶ τῶν μαύρων. Ὁ νέος ἰθαγενὴς ἔγινε λοιπὸν ἐπίσημος ἱπποκόμος τοῦ δυσκινήτου ζῴου. Κάθε πρωί τὸ ἐξίστριζε, τὸ ἐδούρτσιζε, τοῦ ἔκαμνε περίπατον, καὶ ὅσάκις ὁ Γολιάθ κατεδέχετο νὰ τον ὑψώσῃ εἰς τὸν ἀέρα, νὰ τον μεταχειρισθῇ δηλαδὴ σχεδὸν ὡς ἓνα λευκόν,—ὁ καλὸς Μπρέκος ἤτο κατενθουσιωμένος.

«Περιδιαβάων ἔξωθεν τῆς σκηνῆς τοῦ νάνου, τὸν εἶδε καθήμενον καταγῆς...» (Σελ. 134, στήλ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΑΛΛΟΦΥΛΩΝ.—Ο ΧΑΣΣΑΝ
ΚΑΙ Ο ΡΟΥΡΟΥΚΟΣ

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο. Τρεῖς μῆνες εἶχον ἤδη διαρρεύσῃ ἀφ' οὗτου οἱ πέντε γάλλοι ἐνέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μοερῶν, καὶ καμμία ἐλπίς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως δὲν ὑπέφωσκεν εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Ἀμπροῦκος ἔμεινεν ἀναίσθητος καὶ ἀκαμπτος εἰς ὅλας τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν αἰχμαλώτων του. Ὁ Γεράρδος ἀνέλαβε

νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ παρουσία των ἦτο ἀνωφελὴς εἰς τὴν φυλὴν, ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ γενναῖοι ἄνθρωποι καὶ νὰ φέρῃ τοὺς «ξένους» τοῦ νὰπέλθουν. Ὁ Ἀμπροῦκος ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν :

«Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε, δυστυχισμένοι ἄνθρωποι! ἐφώναζε μὲ φωνὴν συμπαθείας, ἡ ὁποία μετέτρεχε καὶ τόνου τινὸς διαταγῆς. Τί θὰ γίνῃ τὸ ἀδύνατον ἐκεῖνο Ἀστρόν, ἡ Νζερούκ ἡ τρυφερά, ἡ Κουέζη, ὁ Μλιζού καὶ σὺ ἀκόμη, Βαγιάν μου; Τί θὰ γίνετε, ἔρημοι μέσα εἰς τὸν μεγάλο κόσμον; Θέλετε νὰ σᾶς καταφάγουν τᾶγρια θηρία; Θέλετε νὰ χαθῇτε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὸν κόπο; Τί σᾶς λείπει ἐδῶ; Δὲν ἔχετε ὠραῖο σπίτι, τὸ καλλίτερον σπίτι τοῦ χωριοῦ, καί, ἀφ' οὗ μὲ ἀναγκάζεις νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, δὲν ἔχετε ἀκόμη τὴν ὑψηλὴν φιλίαν τοῦ παιδιοῦ μου;

—Ἔχεις δίκαιον. Ἀναγνωρίζομεν τὰς καλὰς σου διαθέσεις, μὴν ἀμτι-

μα! . . . 'Αλλά κάποιος έρχεται. Έχει χάξει να είναι ή 'Ανθή και να γυρεύει μέρτικό! . . . Έμπρός!!

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (βλέπων τον Δημητράκη εισερχόμενον με το γλύκισμα.) 'Α, καλό 'εστον! Έσύ είσαι; 'Ελα λοιπόν. Φέρ'το, φέρ'το!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Πάρ'το και κόψε μου το μισό. 'Ελα!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (λαμβάνων το γλύκισμα και ξεδιπλώνων αυτό.) Είναι κ ό κ, έ, καθώς είπαμε;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Κόκ. Και ξεύρεις τί φρέσκο που είναι; Σήμερα τ'ά έχει κάνει. Τ'ά είδε μάλιστα και ο 'Αστύατρος!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (θαυμάζων το γλύκισμα.) 'Α, μπράβο! περίφημο. Τώρα λοιπόν θά το μοιράσουμε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναι! κόψε το.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Στάσου. (Κόπτει το κόκ εις δύο τεμάχια, αλλά με δάκρυ του τας προσπαθείας, τ'ά τεμάχια είναι άνια.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δεν το έκοψες ίσια! τ'ό ένα κομμάτι είναι μεγαλύτερο. . . 'Ε, και τώρα ποιά θά μου δώσης έμένα;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Ού, καίμενε και σύ, δεν βαρύνεται! Η σπουδαία διαφορά, βλέπεις! Νά, πάρε. (Τού δίδει το μικρότερον κομμάτι.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Τί, το μικρότερο έμένα; Δεν το θέλω!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — 'Ελα τώρα, μὴν είσαι παιδί! Πάρ'το!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δεν το θέλω! ή θά μου δώσης τ'ό άλλο, ή θά μου δώσης και ένα κομματάκι από τ'ό δικό σου.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ναι, μὴν τύχη και λιγνέψης!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μά τί είσαι σύ, που θά πάρης τ'ό μεγαλύτερο; 'Εγώ θά το πάρω, που έκάμα και τόν κόπο να πάγω 'εστο Ζαχαροπλαστείο!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τί λόγος! . . . 'Οχι, εγώ θά το πάρω, γιατί εγώ εδιάλεξα κ ό κ. Σὺ ήθελες φιστίκι.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Φθάνει λοιπόν που δεν τρώγω τ'ό γλύκισμά που ήθελα! θά φάγω και τ'ό λιγώτερο;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μά δεν είναι λιγώτερο, παιδί μου. 'Ετσι φαίνεται! αλλά είναι πείδι γεμάτο από τ'ό δικό μου. Για ιδες καλά.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Τότε λοιπόν, δόσε μου τ'ό άλλο.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Μ' άφ' οὐ είναι τ'ά ίδια, γιατί να σου το δώσω;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Μά γι' αυτό, γιατί είναι τ'ά ίδια.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑΠΕΙΝΟΝ ΙΟΝ

Βραβεύθην εις τὸν 5^{ον} Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων (Ἰδε «Διάπλαιν» τοῦ 1898, σελ. 318.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — 'Αν σου βαστῇ ή καρδιά!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Μά ἐπὶ τέλους τί θέλεις;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩ ΚΑΙ ΚΩΤΗΣ

ΚΩΤΗΣ (εισερχόμενος). Ποίος γυρεύει δικαιοσύνη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ένθαρρυνθείς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ προχωρῶν πρὸς αὐτόν.) 'Εγώ! Νά, άκουσε, Κωστή, άγοράσαμε μαζί με τὸν 'Αντωνάκη ένα κόκ, καὶ 'εστο μοίρασμα ἐπάνω ἐμαλώσαμε, γιατί μου δίνει τὸ μικρότερο κομμάτι.

ΚΩΤΗΣ. Πού είναι;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. (Παρουσιάζων τὰ κομμάτια.) Ψέμματα! Καὶ τὰ δύο κομμάτια είναι ὅμοια. Τὸ δικό μου φαίνεται μονάχα μεγαλύτερο, μά δεν είναι.

ΚΩΤΗΣ. ('Εξετάζων τὰ τεμάχια.) Δεν το πιστεύω. 'Αλλά τελοσπάντων. . . ἀδελφία είσθε. Δεν πρέπει να μαλόνετε 'εστη μοιρασιά. 'Ο ένας πρέπει να υποχωρήσει 'ετὸν ἄλλον. . .

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Οχι, δικαιοσύνη! 'Εγώ τώρα ποῦ ήλθε ο Κωστής, δεν παραδέχομαι οὔτε τὸ μεγαλύτερο κομμάτι. Θά τα βάλωμε κάτω και θά γίνη καινούργια μοιρασιά. Τὰ ἴδια λεπτά ἔδωσε ο καθένας, τὸ ἴδιο κομμάτι θά φάγη! . .

ΚΩΤΗΣ. Νά δικαίος ἄνθρωπος. 'Υποχωρεῖς, 'Αντωνάκη;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. 'Οχι!

ΚΩΤΗΣ. 'Υποχωρεῖς, Δημητράκη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Οχι!.. Αυτό που είπα.

ΚΩΤΗΣ. (Μετ' ὀλίγας στιγμὰς σιωπῆς, μειδιῶν :) Λοιπόν, ἔλασθε νὰ δικάσω τὴ διαφορά σας ἐγώ;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ναι.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναι, ναι.

ΚΩΤΗΣ. — Λοιπόν, άφ' οὐ δεν τὰ δάξεσθε σὰν ἀδελφία, θά κριθῇτε σὰν νοι. Καθένας πρέπει να πάρη τὸ ποσὸν γλυκίσματος. Καὶ διὰ τὰ κριθώσωμεν αὐτό, πρέπει να ζυγίσω τὰ κομμάτια. (πρὸς τὸν 'Αντωνάκη.) Σε μου ἔδω τὸ μῆλον τῆς ἐριδος. λάθος! τὸ κόκ ήθελα νὰ 'πῶ. . . θάνει τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος.) Σὺ μητράκη, τρέξε 'εστο γραφεῖο τοῦ μπᾶ και φέρε μου γρήγορα τὴ μικρὰ γαριά, ποῦ ζυγίζει τὰ γραμμάτια.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ἔξερχόμενος μετὰ μικρῆς Νά φέρω και τὰ γραμμάτια;

ΚΩΤΗΣ. 'Οχι, δεν χρειάζονται.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΚΩΤΗΣ, ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. 'Α, Κωστή μου! δεν ρεις πῶς μάρεσει τὸ κόκ. (Τρυφερώς.)

ΚΩΤΗΣ. — 'Αν ἔκανες καμμία κρὴ κατεργαριά, νὰ πάρω ἐγώ τὸ ποσώτερο. . . θά σου ἔδινα τὸ μισό!

ΚΩΤΗΣ. Καὶ τί θά ἐκέρδιζες τότε; Θέλεις νὰ με δωροδοκήσης; . . .

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — 'Αν σου βαστῇ ή καρδιά!

ΚΩΤΗΣ. — Μά ἐπὶ τέλους τί θέλεις;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΚΩΤΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΚΩΤΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΚΩΤΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΚΩΤΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΚΩΤΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΚΩΤΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Υποχωρῶ!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα, βρε ἀδελφέ!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα! φθάνει!

ΚΩΤΗΣ. — Τί ὠραῖο κόκ! ('Εξακολουθεῖ τὸ ἔργον του, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς τὰς διαμαρτυρίας. Οἱ μικροὶ ἐπιβάλλουν χεῖρας διὰ τὸν ἐμποδίσουν.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τὸ γλύκισμά μου!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τὸ γλύκισμά μου!

ΚΩΤΗΣ. ('Υπερασπίζων τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος καὶ ἀπωθῶν τοὺς μικροὺς.) Πῶς; ἄφησατε τὰς θέσεις σας; Θέλετε νὰ ἐπηρεάσετε τὴν Δικαιοσύνην;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τί δικαιοσύνη ποῦ το ἔφαγες ὅλο! Δόσε μας τὰ κομμάτια μας!

ΚΩΤΗΣ. Μά που είναι ἀκόμη ἄνια, μπρὲ παιδιά;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Ας είναι! έμένα δόσε μου τὸ μικρότερο.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — 'Ας είναι! δεν πειράζει! τὸ μικρότερο!

ΚΩΤΗΣ. Ὅστε θέλετε νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ ή δίκη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — 'Αμ' ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, δεν θά μείνῃ τίποτε γιὰ μᾶς!

ΚΩΤΗΣ. — Καὶ σὺ, 'Αντωνάκη, παραδέχεσαι ὅτι ἐτελείωσεν ή δίκη;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Ναι, ναι, ἐτελείωσε. Φέρ'τα ἔδω!

ΚΩΤΗΣ. — Πολὺ καλὰ! ή δίκη ἐτελείωσεν! οἱ ἀντίδικοι συμβιβάζονται. Καὶ αὐτὰ τὰ κομμάτια ποῦ ἔμειναν. . .

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Φέρ'τα! γρήγορα!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Φέρ'τα! γρήγορα!

ΚΩΤΗΣ (ἀπωθῶν αὐτούς). 'Α, με συγχωρεῖτε! Τὰ κομμάτια αὐτὰ ἀνήκουν εἰς ἐμέ. . . διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης! . . . (τὰ τρώγει δια.)

[Κατὰπληξίς. Οἱ μικροὶ βάζουν τὰ κλάμματα καὶ ἀποσύρονται εἰς τὴν γωνίαν.]

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (Κλαίων.) 'Εχάσαμεν. . . τὸ κόκ! . . .

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. ('Ὁμοίως.) Πᾶσι. . . πᾶσι. . . τὸ κόκ! . . .

ΚΩΤΗΣ. (Μετ' ὀλίγας στιγμὰς σιωπῆς.) Ναι. 'Εχάσατε τὸ κόκ, ἀλλὰ ἐκέρδισατε ένα σπουδαῖον μάθημα. Εἰς τὸ ἔξης θά μάθετε νὰ λύετε τὰς διαφορὰς σας μόνον σας, σὰν καλὰ ἀδελφία. Ὅταν ὁ ένας ὑποχωρῇ εἰς τὸν ἄλλον, δεν θά κινδυνεύετε πλέον νὰ πάθετε, ὅτι ἐπάθατε σήμερα!

(Πίπτει ή αὐλαία.)

(Μίμησις ἀγγλικοῦ μῦθοῦ.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Κυβερνήτη σὰν δεν ἔχη, τὸ καράδι ἐξω πέφτει

με γαλήνη σὰν καθρέφτη.

Και ὁ ἄνθρωπος που τρέχει δίχως νοῦ καὶ δίχως σκέψη — ὁ καθεὶς ἄς με πιστέψη —

Καὶ 'αὐτὸ σπῖτι του ἂν κλεισθῇ χωρὶς ἄλλο θά χαθῇ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· Ἰδε σελ. 117)

— 'Ομιλήσατε, κύριε, καὶ ὅ,τι εἶνε ἄνθρωπίνως δυνατόν νὰ γίνη, διὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί, θά γίνη, σὰς το ὀρκίζομαι.

— Εἰμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός ὑποκλινόμενος. Ἰδοὺ τί συνέβη.

Με ὀλίγας λέξεις, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ στρατάρχου ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Σαῖν Ροκαντὲν τὴν ἀτυχή ἔκβασιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ρογήρου. Προσέθεσεν ὅτι ὁ δοῦξ Βελλὺν προσεφέρθη εἰς τὸν Ἰσπανὸν διοικητὴν νάνταλλάξῃ τὸ παιδίον ἀντὶ δέκα αἰχμαλώτων, συλληφθέντων εἰς τὰς τελευταίας μάχας τῶν προφυλακῶν. 'Αλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησεν, ὅτι ἐννοεῖ νὰ κρατήσῃ ὅλους τοὺς γάλλους αἰχμαλώτους, διὰ νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ ὡς ὀμήρους, ἐν περιπτώσει καταλήψεως τῆς πόλεως ἐξ ἐφθόου.

— 'Ο κύριος στρατάρχης, προσέθεσε, σὰς παρακαλεῖ νὰ μὴν ἀνακοινώσετε εἰς κανένα τὰ δυσάρεστα αὐτὰ νέα. 'Εὰν τὰ ἐμάνθαναν οἱ στρατιῶται τοῦ 'Αργοναύτου, θά ἐγεννᾶτο τοιοῦτος ἐρεθισμός, ὥστε ὅλοι οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ἄνδρες θά ἐκαμναν καμμίαν τρέλλαν, διὰ νὰ σώσουν τὸν ἀνεψιόν σας, καμμίαν τρέλλαν, ή ὅποια θά ήτο ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνος καὶ δι' αὐτοὺς καὶ δι' ἐκεῖνον. Ὅστε εἰμ-

πορούμεν νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὡς εὐπατρίδου Γάλλου, ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δεν θά γίνη γνωστὸν εἰς κανένα;

— 'Εχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ ἱππότης με πολλὴν ἀξιοπρέπειαν. ἔμμεθα ὅμως πάντοτε ἐλεύθεροι, ἐγώ καὶ ὁ φίλος μου, νὰ κάμωμεν ὅ,τι νομίσωμεν χρήσιμον πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

— Οὔτε θέλομεν, οὔτε ἔχομεν διακίωμα νὰ σας ἐμποδίσωμεν, κύριε! ἐξ ἐναντίας μάλιστα εἴμεθα πρόθυμοι νὰ σας δώσωμεν πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὸ στρατεύμα.

— Σὰς εἰμαι ὑπόχρεως καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσετε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον Στρατάρχην.

— Δεν θά λείψω, νὰ εἴσθε βέβαιος. Καὶ τώρα, προσέθεσεν ὁ ἀξιωματικός ἐγειρόμενος, ή ἀποστολή μου ἐτελείωσεν. 'Επιτρέψατέ μοι νὰ σας ἀποχαιρείσω καὶ νὰ σας εὐχηθῶ καλὴν ἐπιτυχίαν διὰ τὰ γενναῖα σχέδια σας.

'Ο Σαῖν Ροκαντὲν προσέπεμψε τὸν ἐπισκέπτην του, μετὰ τῆς συνήθους ἀ-

πορῶ νὰ εὕρω πιστότερον σύντροφον.

— 'Αλλά. . .

— 'Εσύχασε, δεν θά πᾶμε 'ετὰ τυφλά. 'Ερχομαι μαζί μου καὶ μὴ σε μέλη.

— Νομίζεις ὅτι ή παρουσία μου θά . .

— Είναι ἀναγκαῖα; Βέβαια. Δεν εἰμ-

πορῶ νὰ εὕρω πιστότερον σύντροφον.

— Καθόλου. Πρέπει μάλιστα νὰ. . .

— Νὰ τραβήξωμεν ἐμπρός.

— Πῶς;

— Βέβαια, ἀφοῦ μόνον ἡμεῖς εἰμπορούμεν νὰ σπεύσωμεν πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.

— 'Αλλά. . .

— 'Εσύχασε, δεν θά πᾶμε 'ετὰ τυφλά. 'Ερχομαι μαζί μου καὶ μὴ σε μέλη.

τῷ φιλοφροσύνης! ἀλλὰ μόλις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνήν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἐν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Θάρρος, φίλε μου, εἶπεν ὁ Παλουάκος. Τὸ πᾶν δεν. . .

— 'Εχάθη, συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης. Τὸ γνωρίζω καλὰ, ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶνε πολὺ σοβαρά. Ποῖος ἤξεύρει ποῦ εἰμποροῦν νὰ φθάσουν οἱ κατηραμένοι αὐτοὶ Ἰσπανοὶ. Εἶδες δ' ἔστὸ ταξιδί μας τί σκληροὶ ἄνθρωποι ποῦ εἶνε!

'Ο Παλουάκος ἐφρίκισεν, ἀναμνησθεὶς

«Καλὰ. . . νὰ τοὺς τουφεκίσουν! ὡς ὄνειρον τὸ δένδρον με τοὺς κρεμασμένους ἄνθρώπους, τὸ ὅποιον συνήντησαν εἰς τὸ στενὸν τῶν Πυρηναιῶν.

— 'Επὶ τέλους, εἶπεν ὁ Σαῖν Ροκαντὲν, σπογγίζων τὰ δάκρυα του, δεν πρέπει καὶ νὰ πελεπιζώμεθα.

— Καθόλου. Πρέπει μάλιστα νὰ. . .

— Νὰ τραβήξωμεν ἐμπρός.

— Πῶς;

— Βέβαια, ἀφοῦ μόνον ἡμεῖς εἰμπορούμεν νὰ σπεύσωμεν πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.

— 'Αλλά. . .

— 'Εσύχασε, δεν θά πᾶμε 'ετὰ τυφλά. 'Ερχομαι μαζί μου καὶ μὴ σε μέλη.

— Νομίζεις ὅτι ή παρουσία μου θά . .

— Είναι ἀναγκαῖα; Βέβαια. Δεν εἰμ-

πορῶ νὰ εὕρω πιστότερον σύντροφον.

— Καθόλου. Πρέπει μάλιστα νὰ. . .

— Νὰ τραβήξωμεν ἐμπρός.

— Πῶς;

— Βέβαια, ἀφοῦ μόνον ἡμεῖς εἰμπορούμεν νὰ σπεύσωμεν πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.

— 'Αλλά. . .

— 'Εσύχασε, δεν θά πᾶμε 'ετὰ τυφλά. 'Ερχομαι μαζί μου καὶ μὴ σε μέλη.

— Νομίζεις ὅτι ή παρουσία μου θά . .

— Είναι ἀναγκαῖα; Βέβαια. Δεν εἰμ-

πορῶ νὰ εὕρω πιστότερον σύντροφον.

